

Temetés az oviban

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Odakint harminc fok, a szűk, levegőtlen, sötét teremben viszont már negyven, plusz ugyanennyi elkínzott szülő, meg húsz gyerek fekete-fehér ünneplőben: kezdődik a szívatás, gyerekek. Hat-hét évesek vagytok, ideje, hogy megtanuljátok, milyen egy ünnepség K-Európában.

Nincs kegyelem, kezdődik a műsor. A vidám óvodai ballagás alkalmából a szomorú óvo néni könnyes beszédet mond az elmúlásról, a fájdalmas búcsú perceiről, az elválás nehézségeiről, a szülők már sírnak. Utána ti jöttök, beterelenek titeket a szűk, levegőtlen, sötét terembe, ahol egy másik óvo néni utoljára még elmond nektek egy mesét, ti csüggedten hallgatjátok, pisszenni nem szabad, nevetni sem, elvégre ez egy vidám óvodai ballagás.

Nincs kegyelem, a szűk, levegőtlen, sötét terembe további gyerekeket terelnek fekete-fehér ünneplőben, ők is elbúcsúztatnak

Ti csüggedten hallgatjátok, pisszenni nem szabad, nevetni sem, elvégre ez egy vidám óvodai ballagás

titeket, miközben ti már húsz perce ott álltok, és nem kaptatok inni, és nem is kérdezte meg senki, hogy szomjasak vagytok-e ebben a dög melegben. Á, biztos nem. A kicsiket kiterelik, most jöttök ti, előre betanult műsort adtok elő, amit hetekig próbáltatok, szóval jó sok időt adtak nektek arra, hogy iszonyatosan megunjátok. Éneklés közben körbe-körbe jártok, néha megálltok, tapsoltok, táncoltok, jól kimelegedtek, úgyhogy nincs ám megállás, nincs ám pihenő, nem kérdezi meg senki, hogy innátok-e vajon egy kortyot, hanem ballagótarisznyát kaptok, azzal is körbe-körbe jártok, és igyekeztek a dologhoz jó képet vágni, pedig a szűk, sötét teremben már semmi levegő. Mindenkinek át kell mennie egy íves kapu alatt, mindenkit le kell közben fotózni, ez jó sok idő, hiszen mindenkinek át kell mennie a redves kapu alatt, és mindenkit le kell ezredjére fotózni.

Ezután sincs ám pihenő, hanem egy szál virágot kaptok kézbe, ezzel a virággal kell a szülőkhöz odaszaladni, akik biztosan örülnek a virágnak, de egy korty víznek jobban

örülnének, mert az óvodai ballagás már egy órája tart, és jobb lenne, ha a gyerekeket már ki lehetne hajtani az udvarra levegőzni. De nincs ám vége, mert az ovi igazgató nénije is szólni kíván utoljára hozzátok, és a szülőkhöz is szólni kíván utoljára, és utoljára még elmondja sok-sok percen át, hogy mily fájdalmasak a búcsúnak percei.

És most, amikor azt hiszitek, hogy a szívatásnak immár vége, akkor az óvoda igazgató nénije okleveleket (OK-LE-VE-LE-KET) ad át a szülőkhöz, de csak azoknak, akik megérdemlik. A szülők fele oklevelet kap, a másik fele nem. Ha te nem kaptál, akkor a gyerek tűnődve néz rád: apa nem érdemelte meg? Nem, kicsikém, apád egy tróger, te pedig szokjál hozzá, hogy ez itt K-Európa. Ja, és még mindig nem kaptál inni.

Az OK-LE-VE-LEK átadása után megkönnyebbülsz, vége van, sóhajtod, de nem, nincs vége. Következik egy rövidfilm az elmúlt 3 évetekről, ez nagyon kellett a kánikulában, plusz tíz perc. És nincs vége. A szülők ugyanis ajándékokat adnak az óvo néniknek, ti azonban nem kaptok még mindig inni. Pedig nyolcvan (NYOLCVAN) perce már, hogy ballagtok.

Inkább meneküljetek.